

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce E. B., zastoupeného Mgr. Zdeňkem Milíkem, advokátem ve Štíříně, Křížkový Újezdec 33, proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2004, čj. MHMP-163304/2003/OST/Kš, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 51/2004 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 51/2004 - 40, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 2. 2. 2004, čj. MHMP-163304/2003/OST/Kš, změnil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha ze dne 7. 10. 2003, čj. 200/75v1/2003/OV/Vi, tak, že ve druhé větě druhého odstavce výroku nahradil text „podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 2 stavebního zákona“ textem „podle § 106 odst. 3 a § 107 odst. 2 stavebního zákona“, v ostatním zůstalo rozhodnutí nezměněno. Úřad Městské části Praha uložil žalobci podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), pokutu ve výši 500 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že od 3. 6. 2002 užíval objekt čp. 940, ul. P., Praha-Uhřetěves, v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, neboť jej užíval jako ubytovnu, zatímco objekt byl určen k užívání jako prodejna se skladovým zázemím.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 24. 2. 2005, čj. 11 Ca 51/2004 – 40, zamítl. Městský soud ve vztahu k žalobcem uplatněným stížním námitkám uvedl, že žalovaný měl dostatek podkladů pro závěr o tom, že žalobce užívá předmětnou stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Základními poznatky o protiprávním jednání žalobce byla zjištění státního stavebního dohledu, zejm. ze dnů 13. 2. 2003, 21. 7. 2003, 22. 7. 2003 a 23. 7. 2003. Žalovaný měl k dispozici i další podklady, které bylo možno použít jako listinné důkazní prostředky, např. výsledky šetření, které prováděl živnostenský odbor Úřadu Městské části Praha. Žalobce sám konstatuje ve vyjádření ke správnímu řízení ze dne 17. 9. 2003, že zahájil užívání předmětné nemovitosti pro účely poskytování ubytovacích služeb na základě dohody uzavřené se starostou a skutečnost, že objekt užívá pro poskytování ubytovacích služeb, tedy nijak nezpochybňoval. Městský soud proto dospěl k závěru, že ve správním řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce užíval předmětný objekt pro poskytování ubytovacích služeb, tj. v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Dále soud uvedl, že uloženou pokutu nepovažuje za nepřiměřenou, neboť při úvaze o výši pokuty je nutno posoudit zejména charakter protiprávního jednání a dobu jeho trvání. V posuzované věci žalobce od počátku věděl, že předmětný objekt není kolaudován pro poskytování ubytovacích služeb, tyto přesto poskytoval, a ve své činnosti pokračoval i poté, kdy byl orgánem státního stavebního dohledu vyzván k tomu, aby užívání objektu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ukončil. Žalobce tak vědomě porušoval povinnosti vyplývající ze stavebního zákona, a proto mu bylo možno uložit pokutu až do výše 2 milionů Kč (§ 106 odst. 3 ve spojení s § 107 odst. 2 stavebního zákona). Pokuta ve výši 500 000 Kč byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby, městský soud ji neshledal nepřiměřenou a úvahu žalovaného o výši pokuty posoudil jako dostatečnou.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před žalovaným, pro niž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel vznáší rovněž stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, jakkoliv tomuto zákonnému ustanovení své námitky výslovně nepodřadil. Tvrdí, že městský soud neprovedl navržené důkazy, které měly prokázat majetkovou situaci stěžovatele v souvislosti s namítanou nepřiměřeností uložené pokuty. Městský soud se s provedenými ani s neprovedenými důkazy nijak nevypořádal, bez dalšího vzal za prokázané a pravdivé tvrzení vyplývající např. z kontrol provedených ve dnech 13. 2. 2003, 21. 7. 2003, 22. 7. 2003 a 23. 7. 2003, přestože se jedná o jednostranné a subjektivní informace předestřené žalovaným, které stěžovatel nemohl nijak vyvrátit. Městský soud se nevypořádal dostatečně s žalobní námitkou, podle níž žalovaný nezjistil spolehlivým způsobem skutečný stav věci. Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud nesprávně posoudil otázku přiměřenosti uložené pokuty,

protože nedostatečně zhodnotil celý skutkový vývoj ve věci, zejm. dobrou víru žalobce. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své stanovisko k žalobě.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především namítl, že městský soud v souvislosti s namítanou nepřiměřeností uložené pokuty neprovedl navržené důkazy, které měly prokázat majetkovou situaci žalobce a v odůvodnění svého rozhodnutí se vůbec nevypořádal s provedenými ani neprovedenými důkazy.

Z žaloby vyplývá, že stěžovatel zpochybnil přiměřenost pokuty uložené mu ve výši 500 000 Kč, a to jak ve vztahu k údajně zjištěné povaze správního deliktu a jeho společenské nebezpečnosti, tak ve vztahu k ekonomické situaci stěžovatele. Na podporu svých tvrzení o nepřiměřenosti uložené pokuty v žalobě navrhl důkazy, které měly prokázat jeho majetkovou situaci, zejména kopii potvrzení o změně rodinného stavu K. B. ze dne 20. 2. 2004, kopii potvrzení – průkazu manželky žalobce, kopii výpisu z běžného účtu žalobce vedeného u České spořitelny, a. s. a kopii daňového přiznání žalobce za rok 2003. Z protokolu o ústním jednání dne 24. 2. 2005 nevyplývá, že by městský soud navržené důkazy provedl, nebo o návrhu na jejich provedení jakkoliv rozhodl. Rozhodnutí o provedení nebo zhodnocení nepotřebnosti navrženého důkazu není zjevné ani z jiné části soudního spisu, ani z rozsudku městského soudu.

Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Ve smyslu citovaného ustanovení je tedy pouze na úvaze soudu, které z navržených důkazů provede. Soud se nicméně musí s veškerými procesními návrhy účastníků řízení, včetně návrhů na provedení důkazu, řádným procesním způsobem vypořádat. Pokud se městský soud rozhodl navržené důkazy neprovést, byl povinen nadbytečnost takového úkonu řádně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud neprovedl stěžovatelem navržené listinné důkazy označené v žalobě jako přílohy č. 19 až 22 a současně se s návrhem na provedení těchto důkazů nijak nevypořádal. Řízení u městského soudu tedy trpí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

Tento závěr neznamena povinnost městského soudu opomenuté důkazy provést. Městský soud především v dalším řízení zváží, zda majetková situace stěžovatele, která měla být opomenutými důkazy prokázána, vůbec může mít vliv na výši uložené pokuty a její přiměřenost. Usoudí-li, že může, navržené důkazy zřejmě provede. V případě opačného úsudku by bylo provádění důkazů nadbytečné, městský soud však musí učinit závěr o jejich nepotřebnosti odvíjející se od bezvztátnosti majetkových poměrů stěžovatele a výše ukládané sankce. Nejvyšší správní soud není při přezkumu rozsudku městského soudu oprávněn učinit tuto úvahu za něj a pouze *obiter dictum* může vznést pochybnost o relevanci ekonomické situace stěžovatele pro posouzení přiměřenosti ukládané sankce.

Nejvyšší správní soud nemohl ze shora uvedených důvodů přezkoumat rozsudek městského soudu ani v rozsahu další stížní námitky, podle níž soud nesprávně posoudil otázku přiměřenosti uložené pokuty a dostatečně se nezabýval argumenty uvedenými v části A odst. 6 žaloby.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává:

Pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s provedenými důkazy, nelze mu přisvědčit. Z napadeného rozsudku je zřejmé, které důkazy městský soud provedl, o jaké skutečnosti opřel své rozhodnutí a z jakých právních úvah přitom vycházel.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že městský soud vzal bez dalšího za prokázané a pravdivé tvrzení vyplývající z kontrol orgánu státního stavebního dohledu, které žalobce nemohl nijak vyvrátit, a že se dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou stran nespolehlivě zjištěného skutečného stavu věci.

Městský soud uzavřel, že základními poznatky o protiprávním jednání žalobce byla zjištění státního stavebního dohledu (zejm. ze dnů 13. 2. 2003, 21. 7. 2003, 22. 7. 2003 a 23. 7. 2003) a žalovaný měl k dispozici i další podklady, které bylo možno použít jako listinné důkazní prostředky (např. výsledky šetření, které prováděl živnostenský odbor Úřadu Městské části Praha 22). Sám stěžovatel ve svém vyjádření ke správnímu řízení ze dne 17. 9. 2003 konstatoval, že užívání předmětné nemovitosti pro účely poskytování ubytovacích služeb zahájil na základě dohody uzavřené se starostou a nijak tedy nezpochybnil skutečnost, že objekt užívá pro poskytování ubytovacích služeb.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel netvrdil v průběhu správního řízení nepravdivost, jednostrannost a subjektivnost informací vyplývajících z protokolů o kontrolách orgánu státního stavebního dohledu, a to ani při ústním jednání dne 17. 9. 2003 ani ve vyjádření ke správnímu řízení z téhož dne. Pokud městský soud uzavřel, že žalovaný měl dostatek podkladů pro závěr o tom, že

žalobce užívá předmětnou stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, nepochybil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je důvodná, proto napadené rozhodnutí podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu